

A close-up, intimate portrait of two women. The woman on the left is seen in profile, her eyes closed, with a soft, serene expression. She has dark, wavy hair and is wearing a dark blue garment with a subtle floral pattern. The woman on the right is facing forward, looking directly at the viewer with a calm, steady gaze. She has reddish-brown hair and light green eyes. Her skin has a natural, slightly freckled texture. She is also wearing a dark blue garment. The lighting is soft and directional, highlighting the contours of their faces and creating a sense of closeness and emotional depth. The overall color palette is muted, dominated by the blues of their clothing and the natural tones of their skin and hair.

NYNÍ TAKÉ V KINECH

DÁNSKÁ DÍVKA

DAVID EBERSHOFF

DÁNSKÁ DÍVKA

DAVID EBERSHOFF

2016

Copyright © 2000 by David Ebershoff
Translation © 2011 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

This edition published by arrangement with Viking, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Z anglického originálu THE DANISH GIRL,
vydaného nakladatelstvím Penguin Books, New York 2001,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Knebllová
Korektura: Petra Biache
Sazba: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2016

ISBN 978-80-7498-139-5

Marku Nelsonovi

ČÁST PRVNÍ

KODANĚ, 1925

1

Jako první na to přišla Greta. „Uděláš pro mě něco?“ zavolala toho prvního odpoledne z ložnice. „Potřebuji, abys mi trochu pomohl.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Einar, aniž spustil oči z plátna. „Cokoli si budeš přát.“

Venku bylo chladno a od Baltu vál studený vítr. Greta s Einarem trávili čas ve svém bytě ve Vdovském domě. Einar byl drobný, ani ne pětatřicetiletý muž. Zpoměti maloval zimní průliv Kattegat s bílou pěnou na hrozivé černé vodě. Když se do Kodaně navraceli rybáři s úlovkem, stovky jich v její ledové náruči našly smrt. V patře pod nimi bydlel námořník s hlavou podobnou patroně, který pořád nadával své ženě. Einar pozvolna maloval jednu šedou vlnu za druhou a představoval si, jak se v nich soused topí. Zoufale zvedá ruku a hlasem zhrublým bramborovou vodkou své ženě bez přestání spílá do přístavních děvek. Einar se díky němu naučil správně míchat tmavé odstíny barev – šedá musela být hodně sytá, aby takového člověka pohltila, přelila se mu přes hlavu a zadusila jeho poslední zachroptění.

„Za chvíli jsem u tebe,“ řekla Greta. Byla mladší než manžel a měla hezký obličej s širokými lícními kostmi. „A můžeme začít.“

Einar se v tvorbě od své ženy lišil. Maloval krajinu a moře. Malé obdélníky osvětlené ostrým červeným nebo naopak mdlým lednovým sluncem. Greta malovala portréty, často-krát v životní velikosti. Objednávali si je u ní poměrně vlivní lidé, kteří si zakládali na svém společenském postavení. Na obrazech měli růžové rty a lesklé vlasy. Mezi Gretiny zákazníky patřil pan I. Glückstadt, finančník, který vlastnil sdružení Volný kodaňský přístav. Nebo králův kožešník Christian Dahlgard. Pak také Ivar Knudsen, společník v loďařské firmě Burmeister a Wain. Dnes měla přijít mezzosopranistka Královské dánské opery Anna Fonsmarková. U Grety se nechávali malovat ředitelé a významní průmyslníci, kteří si portréty věšeli nad spisové skříně v kanceláři nebo na chodbu otlučenou od valníků.

Greta se objevila ve dveřích. „Určitě ti nebude vadit, když toho budeš muset na chvíli nechat a pomůžeš mi?“ zeptala se. Vlasy měla sčesané dozadu. „Kdyby to nebylo důležité, nerušila bych tě. Ale Anna znovu odřekla sezení. Mohl by sis navléknout její punčochy?“ požádala ho. „A about si její boty?“

Gretě na záda dopadalo dubnové slunce a prosvěcovalo dva povislé kusy hedvábí, které držela v ruce. Einar oknem viděl kulatou věž Rundetårn, jež připomínala rozložitý cihlový komín. Nad ní k obloze stoupalo letadlo německé společnosti Deutscher Aero-Lloyd, které se jako každý den vracelo do Berlína.

„Co to říkáš, Greto?“ zeptal se Einar. Ze štětce mu na špič-

ku boty ukáplu trochu olejové barvy. Edvard IV. se rozštěkal a otáčel bílou hlavou od Einara ke Gretě a zpátky.

„Anna znovu odřekla sezení,“ řekla Greta. „Má zkoušku navíc. Zpívá *Carmen*. Potřebuji dvě nohy, abych mohla dokončit její portrét. Jinak ho vůbec nedodělám. Napadlo mě, že by se na to docela hodily ty tvé.“

Greta se k němu o několik kroků přiblížila. V jedné ruce držela tmavě žluté boty s cínovými přezkami. Měla na sobě propínací halenu s našitými kapsami, do nichž dávala věci, které chtěla skrýt před Einarem.

„Přece si nemůžu nazout Anniny boty,“ zaprotestoval Einar. Když se na ně podíval, v duchu si řekl, že by se do nich možná vešel, protože má malé nohy s vysokými klenbami a měkkými patami. Na štíhlých prstech mu rostlo několik jemných černých chloupků. Představil si, jak si přes bílý kotník přetahuje srolovanou punčochu a pokračuje výš přes oblé lýtko. Nakonec si punčochu připne k podvazku. Musel zavřít oči.

Boty se podobaly páru, který minulý týden zahlédli ve výloze obchodního domu Fonnesbech. Byla do nich obutá figurína v tmavě modrých šatech. Einar s Gretou se u výlohy zastavili, aby obdivovali narcisovou girlandu, jež ji zdobila. „Hezké, vid?“ řekla Greta. Einar neodpověděl a jenom se doširoka otevřenýma očima díval na svůj odraz ve skle. Greta ho nakonec musela od výlohy odtáhnout. Vlekla ho ulicí, a když minuli obchod s dýmkami, zeptala se ho: „Není ti něco, Einare?“

Obývací pokoj využívali jako ateliér. Klenutý strop z úzkých trámů připomínal trup převráceného člunu. Okna výkře zdeformovala vlhká mlha přicházející od moře a po-

dlaha se neznatelně svažovala k jedné straně. Když se do Vdovského domu v odpoledních hodinách opíraly sluneční paprsky, jeho stěny slabě páchly po slanečcích. Do plochých střešních oken v zimě zatékalo a malba v jejich okolí se nadouvala působením pramínků studené vody. Einar s Gretou si postavili malířské stojany pod střešní dvojokno, vedle krabic s olejovými barvami, které si objednávali u pana Salathoffa v Mnichově, a polic s čistými plátny. Když nemalovali, přikryli všechno zelenými plachtami, které na podestě schodů pohodil námořník zezdola.

„Proč chceš, abych si obul její boty?“ otázal se Einar. Seděl ve vyplétaném křesle, které si přivezl z kůlny na babiččině farmě. Edvard IV. mu vyskočil na klín. Celý se třásl strachem z námořníkovy řevu.

„Abych mohla dokončit Annin portrét,“ odpověděla Greta. „Já bych to pro tebe udělala,“ dodala. Prstem si jemně přejížděla po nevelké jizvě po neštovici, kterou měla pod okem. Dělávala to pokaždé, když byla nervózní.

Klekla si a rozvázala Einarovi boty. Měla dlouhé plavé vlasy a vypadala díky nim víc dánsky než on. Pokaždé, když se chystala pustit do něčeho nového, uhlazovala si je za uši. Když se snažila povolit uzel na Einarově tkaničce, padaly jí do obličeje. Voněla pomerančovým olejem, který jí jednou ročně posílala matka v bedně plné hnědých lahví s nálepkou ČISTÝ PASADENSKÝ EXTRAKT. Gretina matka si myslela, že její dcera olej používá na pečení čajových sušenek, ale Greta si ho nanášela za uši.

Začala Einarovi mýt nohy v umyvadle a jemně a obratně mu mezi prsty protahovala mořskou houbu. Einar si vyhrnul kalhoty o něco výš. Najednou ho napadlo, že má vlastně

hezká lýtka. Ladně propnul špičku nohy a Edvard IV. k němu natáhl čenich, aby mu olízal vodu ze zdeformovaného malíčku bez nehtu.

„Ale zůstane to mezi námi, Greto,“ zašeptal Einar. „Vid, že o tom nikomu nepovíš?“ Měl strach a zároveň cítil vzrušení. Srdce mu tlouklo až v krku.

„Komu bych to říkala?“

„Anně.“

„Anna nemusí vědět všechno,“ řekla Greta. *A i kdyby, je to operní pěvkyně*, pomyslel si Einar. Na muže oblečené do ženských šatů a ženy do mužských je zvyklá. V opeře se tento klam přece odedávna využívá k utvoření zápletky, která se rozuzlí až v posledním jednání.

„Nikdo se nic nedozví,“ ujistila ho Greta. Einar měl do té chvíle pocit, jako by na něho dopadalo světlo jevištního reflektoru. Teď se uvolnil a začal si punčochu natahovat přes lýtko.

„Navlékáš si ji opačně,“ řekla Greta a narovнала mu šev na punčoše. „Teď jemně zatáhni.“

Druhá punčocha se roztrhla. „Nemáš ještě jednu?“ zeptal se Einar.

Greta se najednou zarazila, jako by si něco uvědomila. Přistoupila k šatníku z mořeného jasanového dřeva, který měl ve dveřích oválné zrcadlo a v soklu tři zásuvky s mosaznými kruhy. Tu horní Greta vždy zamykala malým klíčkem. Nyní otevřela jednu nezamčenou.

„Týhle jsou pevnější,“ řekla a podala Einarovi nový pár punčoch. Byly úhledně složené do čtverečku a Einarovi připomněly Gretinu pokožku zhnědlou letním sluncem na dovolené v Mentonu. „Buď opatrný, prosím tě,“ požádala ho Greta. „Ráda bych si je zítra vzala na sebe.“

Mezi vlasy rozdělenými pěšinkou jí prosvítala světlounká pokožka. Einar by rád věděl, co si jeho žena myslí. Mhouřila oči a pevně svírala rty. Tvářila se velice soustředěně. Nedokázal se jí zeptat. Jako by ho někdo spoutal a do úst mu nacpal hadr na otírání štětců. Tiše přemítal o manželčiných myšlenkách a v nitru se mu rozechříval vztek. Nedal však na sobě nic znát a jeho tvář s jemnou pokožkou, která se podobala slupce broskve, zůstávala bledá. „Jste opravdu hezký,“ řekla mu před lety, když spolu poprvé osaměli.

Greta si jeho rozpoložení nejspíš všimla, protože k němu napřáhla ruce, vzala jeho tvář do dlaní a řekla: „Nemáš se čeho bát.“ Potom dodala: „Kdy se konečně přestaneš strachovat, co si o tobě pomyslí lidi?“

Einar Gretu vždy nadšeně pozoroval, když říkala, co si myslí. Líbilo se mu, jak rozhazuje rukama a tváří se, jako by mluvila za celý svět. To mu na ní připadalo nejvíc americké, stejně jako její záliba ve stříbrných špercích.

„Ještě štěstí, že nemáš moc chlupaté nohy,“ řekla Greta, jako by si toho všimla až teprve teď. Míchala olejové barvy v malých keramických kelímcích. Dokončila již horní část Annina těla obaleného silnou vrstvou tuku, která na pěvkyni prozrazovala, že ráda jí lososa na másle. Einarovi se obzvlášť líbilo, jak Greta namalovala Anniny ruce s kyticí denivek. Pečlivě vyobrazila prsty včetně zvrásněných kloubů a čistých, ale neprůhledných nehtů. Květiny měly pěknou bělostnou barvu a byly poprášené rezatým pylem. Greta nepracovala soustavně, ale Einar jí to nikdy nevyčetl. Místo toho ji co nejvíc chválil. Možná až příliš. Pomáhal jí, jak mohl, a snažil se ji naučit technikám, o nichž se domníval, že je nezná. Ze všeho nejvíc se zaměřoval na světlo a vzdálenost. Nepochy-

boval, že pokud se Gretě podaří nalézt správné téma, stane se z ní výborná malířka. Vítr venku odvál z oblohy mrak a na Annin nedokončený portrét dopadlo sluneční světlo.

Lidé, které Greta malovala, obvykle stáli na lakovaném lodním kufru. Greta ho koupila od čínské pradleny, jež v jejich ulici obden vyzvedávala špinavé šatstvo. Nikdy nevolala do oken, ale vždy udeřila zlatými činely navlečenými na prstech.

Einar stál na kufru. Bylo mu teplo a začínala se mu točit hlava. Podíval se na své holeně v hladkých hedvábných punčochách, ze kterých se dralo několik chloupků. Připomínaly tvrdé štětinky na fazolových luscích. Připadalo mu, že v křehkých žlutých botách se nemůže udržet na nohou, ale s vyklenutými nártý se necítil nepřírozeně. Jako by si protahoval dlouho nepoužívané svaly. Così ho napadlo a začal myslet na lišku, která se snaží chytit hraboše. Představoval si tenký zrzavý liščí čenich, jak rejdí v listí na luštěninovém poli a pátrá po hlodavci.

„Nehýbej se,“ řekla Greta. Einar se podíval z okna a spatřil rýhovanou kupoli Královského divadla. Občas tam maloval kulisy pro soubor opery. Anna nyní uvnitř zkoušela *Carmen* a vyzývavě pozvedala měkké paže před průsvitnou kulisou, na niž Einar namaloval arénu v Seville. Když pracoval na kulisách, někdy se stávalo, že v sále najednou zabouřil Annin zvučný hlas. Einar se obvykle roztrásl a v leknutí jediným tahem přejel štětcem po pozadí. Pokaždé si pak musel promnout oči. Anna neměla krásný hlas. Byl trochu ochraptělý, plný smutku a jakoby unavený. Ženský a mužský zároveň. Měl v sobě však mnohem víc energie než hlasy většiny dánských pěvců, které často zněly příliš tence a bezbar-

vě. Byly až moc hezké a nedokázaly nikoho rozechvět. Annin hlas v sobě měl jižanský žár a dovedl zahřát, jako by pěvkyně měla v krku rozžhavené uhlíky. Když zkoušela s dirigentem Dyvikem, Einar slézal po žebříku do kulis a schovával se tam, aby mohl pozorovat, jak Anna v bělostné vlněné říze otevírá velká ústa a zpívá. Pokaždé se u toho trochu předkláněla. Vždycky říkala, že její bradu táhne k orchestřišti jakási přitažlivá síla. „Představuji si, že dirigent má na špičce taktovky tenký stříbrný řetízek, který vede přímo sem,“ říkala a ukazovala na mateřské znaménko na své bradě, které připomínalo drobek. „Bez toho řetízku bych snad ani nevěděla, co mám dělat. Nedovedla bych být sama sebou.“

Pokaždé, než Greta začala malovat, odhrnula si vlasy dozadu a upevnila je želvovinovou sponou. Obličej se jí rozšířil, jako by ho ponořila do mísy s vodou a přes dno se dívala na Einara. Byla nejspíš nejvyšší ženou, jakou poznal. Měla hlavu tak vysoko, že mohla nahlížet přes horní okraj nízko zavěšených záclon, které si na okna do ulice dávali lidé v přízemních bytech. Einar si vedle ní připadal malý, jako by byl její syn, který se jí s hlavou zvrácenou vzad dívá do očí a bere ji za ruku. Propínací halenu s kapsami si nechala na míru ušít od bělovlasé švadleny s drdolem, která bydlela za rohem. Žena Gretu změřila žlutým metrem a obdivně, nevěřicně zakroutila hlavou nad tím, že tak velká a zdravá žena není Dánka.

Einar obdivoval Gretinu schopnost vnímat při malování i jiné věci. Dokázala zároveň vytvořit lesk v levém oku, otevřít dveře, převzít objednané zboží od mlékárny Busk a jednoduše se vrátit k plátnu a domalovat matné pravé oko. Když malovala, zpívala si táborové písně, jak tvrdila. Lidem, jež

zvěčňovala, říkala, že do obrazu vkládá své dětství strávené v Kalifornii, kde v otcových pomerančovníkových hájích hnízdili pávi. Ženám vykládala o tom, že má s manželem stále chudší intimní život. Einar to jednou zaslechl, když po potměnělém schodišti vyšel ke dveřím jejich bytu a zastavil se tam. „Bere si to dost osobně, ale já mu nikdy nic nevyčítám,“ řekla Greta. Einar si představil, jak si při řeči uhlazuje vlasy za uši.

„Padají ti,“ řekla Greta a ukázala štětcem na punčochy. „Vytáhni je nahoru.“

„Je tohle opravdu nutné?“

Námořník zezdola práskl dveřmi a pak bylo ticho. Přerušovalo ho pouze chichotání jeho ženy.

„Ale Einare, copak se vůbec nedovedeš uvolnit?“ zeptala se Greta. Úsměv na její tváři se rozplynul. Edvard IV. odešel do ložnice a začal se hrabat v příkrývkách na posteli. Potom si povzdechl jako spokojené nemluvně. Byl již starý. Pocházel z farmy v Jutsku a narodil se v močálu. Jeho matka a sourozenci se utopili v mokré rašelině.

Jejich byt se nacházel v podkroví domu, který vládá v předešlém století zřídila pro vdovy po rybářích. Měl okna orientovaná na sever, jih a západ. Na rozdíl od většiny domů v Kodani Einarovi s Gretou poskytoval dostatek prostoru a světla na malování. Málem se nastěhovali do měšťanského domu ve čtvrti Christianshavn na druhé straně kanálu Inderhavn, kde se mezi cementárnami a dovozci usazovali umělci, prostitutky a opilí hráči. Greta tvrdila, že dokáže žít kdekoli, že jí žádný příbytek nepřipadá odporný. Einar, který prvních patnáct let života spal pod doškovou střechou, to však zamítl a našel byt ve Vdovském domě.

Budova měla červenou fasádu a stála v těsné blízkosti Nyhavnského kanálu. Ze strmé střechy z pálených tašek pokrytých černým mechem trčely vikýře a vysoko u hřebene byla plochá střešní okna. Ostatní domy v ulici měly nabílené zdi a kazetové dveře natřené tmavě šedou barvou. Naproti bydlel doktor Møller, kterému v noci volaly ženy, když náhle začaly rodit. Ulicí málokdy jezdila auta, protože byla slepá. Končila u Inderhavnu a byl v ní takový klid, že se v ní rozléhal i tichý dívčí výkřik.

„Potřebuji se zase dát do práce,“ řekl nakonec Einar. Nechtělo se mu dál pózovat v botách, jejichž cínové přezky se mu zadíraly do nártů.

„Takže si nechceš zkusit Anniny šaty?“

Když Greta vyřkla slovo *šaty*, Einar pocítil horko kolem žaludku. Hruď se mu sevřela studem. „Nechci,“ odpověděl.

„Ani na pár minut?“ zeptala se Greta. „Potřebuji namaľovat lem šatů nařasený na kolenou.“ Seděla vedle něho ve vyplétaném křesle a hladila mu lýtko v hedvábné punčoše. Její ruka na něho měla hypnotický účinek. Zavřel oči a vnímal pouze tichý škrábavý zvuk Gretiných nehtů na jemném materiálu.

Najednou se zarazila. „Ne, promiň,“ řekla. „Neměla jsem to po tobě chtít.“

Einar až teď uviděl, že dveře jasanového šatníku jsou otevřené a uvnitř visí Anniny šaty. Byly bílé a na manžetách rukávů a spodním lemu měly našité maličké korálky. Jedno okno v místnosti bylo prasklé a šaty se na ramínku zlehka pohupovaly v proudu vzduchu, který pronikal dovnitř. Něčím Einara přitahovaly. Líbil se mu matný lesk hedvábné látky, krajková náprsenka a nezapnuté háčky na rukávech,

kteřé připomínaly maličká otevřená ústa. Zatoužil se jich do-
tknout.

„Líbí se ti?“ otázala se Greta.

Kdyby odpověděl záporně, lhal by. Šaty se mu líbily. Pod
kůží cítil slabé mravenčení.

„Tak si je jenom na pár minut oblékni.“ Greta s šaty při-
stoupila k Einarovi a přidržela je před ním.

„Greto,“ začal, „co když...“

„Svlékni si košili,“ přerušila ho.

Poslechl ji.

„Co když...“

„A zavři oči,“ vybídla ho.

Opět poslechl.

Připadalo mu necudné stát před svou ženou bez košile,
i když měl zavřené oči. Jako by ho přistihla při něčem, co slí-
bil již nedělat. Nebylo to jako podvádění, spíš jako by se vrá-
til k zlovyku, se kterým přestal a dal jí na to své slovo. Na-
příklad že nebude v barech v Christianshavnu pít kmínku,
jíst v posteli karbanátky ani prohlížet si karty se semišovou
rubovou stranou a obrázky dívek na líci. Koupil si je jednou
odpoledne, když mu bylo smutno.

„Kalhoty také,“ dodala Greta. Napřáhla k němu ruku
a zdvořile odvrátila hlavu. V ložnici bylo otevřené okno a do
obývacího pokoje proudil svěží vzduch páchnoucí rybinou.
Einarovi naskočila husí kůže.

Rychle si přetáhl šaty přes hlavu a upravil si je přes roz-
krok. Potil se v podpažích a v kříži. Nejradši by v horku za-
vřel oči a vrátil se do dětství, kdy to, co mu visí mezi nohama,
bylo malé a nepoužitelné.

Greta jenom řekla: „To je dobré.“ Vzala štětec a začala se

jím dotýkat plátna. Přimhouřila modré oči, jako by se dívala na cosi na špičce svého nosu.

Einar se cítil zvláště malátný. Stál na lakovaném kufru, na tělo mu dopadalo sluneční světlo a vzduch páchl po slanečcích. Kromě rukávů mu šaty byly všude velké. Zalévalo ho teplo. Bylo mu, jako by se v létě nořil do moře. Liška honila hraboše a Einarovi v hlavě zazněl vzdálený hlas – zaslechl tichý výkřik vyděšené dívky.

Nedařilo se mu udržet oči otevřené a sledovat svižné pohyby Gretiných rukou. Rychle přiblížila štětec k plátnu a vzápětí ho od něj odtáhla. Stříbrné náramky se jí na předloktí zavlnily jako hejno rybek. Einar jen s velkou námahou dokázal dál myslet na Annu, jak zpívá v Královském divadle s bradou namířenou k dirigentově taktovce. Soustředil se jenom na dotek hedvábí na své kůži. Připadalo mu, že je omotaný obvazem. Látka byla jemná a vzdušná jako gáza napuštěná hojivou masťou, již mu jemně přiložili na poraněnou kůži. Dokonce ho opustily rozpaky nad tím, že takhle stojí před manželkou. Plně se soustředila na práci. Malovala se záníceným výrazem v obličeji, který Einar neznal. Vplouval do rozostřeného světa snů, kde Anniny šaty mohl nosit kdokoli, dokonce i on.

Začínala mu těžknout víčka a ateliér ztrácel jasné obrysy. Einar si povzdechl a svěsil ramena. Edvard IV. chrápal v ložnici. Vtom se ozval Annin sytý hlas: „Tohle je Einar? To je ale proměna!“

Otevřel oči. Stály před ním Greta s Annou a ukazovaly si na něho. Hleděly na něho s rozzářenými obličeji a pootevřenými ústy. Edvard IV. se postavil před svého pána, našpulil mord a rozštěkal se. Einar se nedokázal pohnout.

Greta vzala od Anny kytici denivek, kterou pěvkyně dostala od obdivovatele, a vtiskla ji Einarovi do náruče. Edvard IV. zvedl hlavu jako malý trubač a začal kolem pána ochrannitelsky běhat dokola. Obě ženy se rozesmály ještě víc, ale Einarovi se zalily oči slzami. Obrátil je v sloup. Smích ho zraňoval, stejně jako vůně bílých lilií, jejichž pestíky plné rezaového pylu zanechávaly šmouhy v klíně šatů, barvily nehez-kou bouli v jeho rozkroku, punčochy i jeho zpocené ruce.

„Jsi děvka,“ zvolal v bytě pod nimi něžně námořník. „Jsi hrozně krásná děvka.“

Pak bylo ticho. Manželé se nejspíš udobřili polibkem. Greta s Annou se rozesmály ještě hlasitěji. Zrovna když je Einar chtěl požádat, aby z ateliéru odešly, aby se mohl v klidu převléknout, pronesla Greta opatrně tichým, cizím hlasem: „Co kdybychom ti říkaly Lili?“